

จดหมายจากคุณครูไม่ใหญ่ถึงหนูแพรว

สวัสดีหนูแพรว ต้นบุญ ต้นแบบ ของเด็กดีวิสตาร์ทั่วโลก

ครูไม่ใหญ่อ่านจดหมายของหนูแพรวแล้วก็รู้สึกตื้นตัน
พาให้นึกถึงเรื่องราวของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยที่เสวย
พระชาติมาสร้างบารมีเป็นมโหสถบัณฑิต ตั้งแต่ครั้งยังเยาว์วัย
ท่านได้ชักชวนเพื่อนเด็ก ๆ มาร่วมสร้างศาลาและทำบุญกุศลกัน
ซึ่งเราทุกคนก็เชื่อในเรื่องราวที่บันทึกเอาไว้แล้ว แต่ยังไม่ถึงกับ
มั่นใจ เพราะยังไม่ได้เห็นกับตาของตนเอง แต่พอหนูแพรวได้
ทำความดีให้ทุกคนเห็นอย่างนี้ ครูไม่ใหญ่ก็มั่นใจแล้วว่า
การสร้างบารมีนั้นสามารถเริ่มต้นได้ตั้งแต่อายุน้อยจริง ๆ

นำมหัศจรรย์ว่าหนูแพรวมีอายุเพียงแค่ 12 ขวบเท่านั้น แต่ก็สามารถเป็นประธานทอดกฐิน และทำหน้าที่ผู้นำรถหัวใจทองคำพาคนมาร่วมงานบุญที่วัดได้ไม่แพ้ผู้ใหญ่ ครูไม่ใหญ่คิดว่าถ้าหนูแพรวทำได้ เด็กดีวิสตาร์ทั่วประเทศก็ต้องทำได้เหมือนกัน ถ้าเด็กทุกคนพร้อมใจกันทำเช่นนี้ ความเจริญรุ่งเรืองย่อมบังเกิดขึ้นกับประเทศชาติและพระพุทธศาสนา อย่างแน่นอน

หนูแพรวรู้ตัวใหม่ว่าโชคดีมากที่มีป้าตุ๊กคอยเป็น
กัลยาณมิตรให้ เพียงได้ฟังป้าตุ๊กพูดนิดเดียวเท่านั้น หนูแพรว
ก็เก็บเอาไปคิด แล้วเอาไปทำได้ด้วยตัวเอง ถือเป็นวิสัยของบัณฑิต
แสดงว่าหนูแพรวมีดวงปัญญาและมีกำลังบุญจากการทำหน้าที่
ชักชวนคนทำความดีมาข้ามภพข้ามชาติ ครูไม่ใหญ่เชื่อว่า
หนูแพรวเป็นผู้นำรอดหัวใจทองคำที่มีอายุน้อยที่สุดของโลก
ในขณะนี้

ไม่เคยมีใครคิดมาก่อนว่าเด็กอายุเพียงเท่านั้นจะเป็นผู้นำรถที่ออกไปชักชวนคนมาวัดด้วยตนเองได้ โดยรวมตัวกับเพื่อนๆ อีก 7 - 8 คน แล้วก็สามารถทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม เวลาทำหน้าที่แล้วพบอุปสรรคหรือปัญหา หนูแพรวก็สามารถระดมความคิดร่วมกับเพื่อนๆ เพื่อแก้ปัญหาได้เอง โดยไม่ต้องเล่าให้ผู้ใหญ่ฟัง มีแต่รายงานเรื่องดีๆ ใครๆ ก็เลยอยากได้ยิน หนูแพรวคุย หรือพูดอะไรดีๆ ให้ฟัง

นอกจากนี้หนูแพรวยังมีเสียงเพราะ คำพูดก็ไพเราะ
รู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควร รู้ว่าอะไรที่น้อมไปทางกุศลธรรม เป็น
ทางมาแห่งบุญ ใครก็ตาม ที่ได้ฟังหนูแพรวพูดแล้วจะรู้สึกสดชื่น
เบิกบาน กลับเป็นสุข นั่ง นอน ยืน เดินเป็นสุข หนูแพรวและ
เพื่อนๆ จึงเป็นเสมือนดอกไม้ เป็นเหมือนต้นกล้าตะวัน

จากที่หนูแพรวเล่าว่าได้ไปคุยกับผู้อำนวยการโรงเรียน
เพื่อขอเลื่อนวันสอบนั้น ครูไม่ใหญ่เห็นว่าเป็นความคิดและ
ถ้อยคำมหัศจรรย์ทีเดียว เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องรับฟัง และนำไป
ไตร่ตรอง เพราะเมื่อเราได้คิด เราก็จะคิดได้ เด็กๆ ทุกคนทั่วโลก
ก็ควรจะต้องหันมาคิดอย่างหนูแพรวกันแล้ว

สิ่งสำคัญอีกอย่างที่คุณไม่ใหญ่ลืมนะไม่ลงคงไม่ลืม ก็คือ การเป็นประธานทอดกฐินของหนูแพรว เป็นกฐินสามัคคีที่มีเด็ก ๆ พร้อมใจมาร่วมงานกันมากมาย ถึงจะมีแต่เด็ก ๆ งานก็ยังศักดิ์สิทธิ์ เรียบร้อยงดงาม เป็นระบบระเบียบ ถือได้ว่าเป็นต้นบุญต้นแบบ ที่ดีสำหรับเยาวชนในยุคนี้ และหนูแพรวยังได้ชื่อว่าเป็น ประธานทอดกฐินตกค้างหรือกฐินสัมฤทธิ์ที่มีอายุน้อยที่สุดในโลก ขณะนี้ด้วย

ครูไม่ใหญ่คิดว่าความสำคัญของงานกฐินนั้นอยู่ที่ผ้าไตร ส่วนปัจจัยไทยธรรมนั้นถือเป็นบริวารของผ้ากฐิน ซึ่งคนส่วนมาก มักกังวลอยู่กับเรื่องนี้ ทำให้ไม่กล้าเป็นประธานทอดกฐินกัน เป็นเหตุให้มีกฐินตกค้างอยู่หลายวัดทั่วประเทศ พลอยทำให้ พระไม่ได้านิสงส์จากการรับผ้ากฐินไปด้วย อันที่จริงแล้ว พระท่านก็ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์เรื่องไทยธรรมมากมายนัก ทุกอย่างนั้นแล้วแต่เรา ส่วนคำกล่าวถวายผ้ากฐินก็ไม่ยาก จนเกินไป ชาวพุทธควรที่จะได้กล่าวกันปีละครั้งเหมือนอย่าง หนูแพรว บางคนติดปัญหาที่ความเชื่อว่าการทำบุญใหญ่ ตั้งแต่อายุยังน้อยนั้นจะทำให้อายุสั้น ซึ่งครูไม่ใหญ่คิดว่าเป็น ความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลเท่าไร เพราะคนเรานั้นไม่ว่าจะเป็น ผู้ใหญ่หรือเด็กก็ล้วนต้องตายเหมือนกันหมด ขึ้นอยู่กับวิบาก กรรมที่ทำมา แต่ถ้าเราทำบุญทำทาน ทอดกฐิน ทอดผ้าป่าเอาไว้ เมื่อเราตายแล้ว เราก็จะมีความสุขเพราะบุญส่งผล

ครูไม่ใหญ่ขอยืนยันว่าหนูแพรวเป็นประจักษ์ฎมณี
ที่ระดับโลกใบนี้ เรื่องราวของหนูเป็นสัญญาณที่ดีว่า เยาวชน
ยุคนี้ ยุคของเด็กดีวีสตาร์ จะต้องทำให้ได้อย่างหนูแพรว นับเป็น
สิ่งที่น่าชื่นใจ เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเด็กๆ เพื่อให้เด็กทำตาม
หนูจึงเป็นดุจวีรสตรีที่มีความองอาจกล้าหาญ อีกทั้งสุภาพและ
น่ารักอยู่ในตัว ทำให้ทั้งโลกตกตะลึง เพราะหนูทุ่มเททำด้วย
ตัวเองและยังชักชวนผู้อื่นมาร่วมด้วย ทั้งเพื่อนๆ พี่ๆ ลุง ป้า
น้า อา เป็นโอกาสให้ทุกคนได้ทำบุญกุศลร่วมกัน

ภาพการทำความดีของหนูและเพื่อนๆ จึงเป็นภาพมหัศจรรย์ที่น่ารักมากๆ เป็นภาพที่ดีเด่นที่สุด เพราะไม่มีภาพใดที่จะสวยเท่ากับภาพแห่งการทำความดี และยังเป็นความดีตั้งแต่เยาว์วัยก็ยิ่งน่ารักมาก ทำให้ผู้ใหญ่หมดห่วงหมดกังวลและไว้วางใจที่จะฝากโลกใบนี้ไว้กับเด็กต่อไป เพราะเด็กคิดได้ตั้งแต่เยาว์วัย ถ้าเกิดปีหน้านี้ เด็กดีวิสตาร์จงเป็นประธานกฐินกันหมด ก็คงไม่มีวัดใดต้องเป็นวัดกฐินตกค้าง ผู้ใหญ่ก็จะมั่นใจได้ว่าเรามีผู้สืบทอดที่จะดูแลพระพุทธศาสนาแล้ว

สุดท้ายนี้ ครูไม่ใหญ่ขอให้หนูแพรวบันทึกประวัติชีวิต
 อันงดงามของตัวเองเอาไว้ด้วยนะลูกนะ หาสุดมาสักเล่มแล้ว
 เขียนเรื่องราวประวัติศาสตร์แห่งการสร้างความดีของเราเอาไว้
 เราต้องบันทึกประวัติของเราเอง เอาไว้สำหรับชื่นอกชื่นใจและ
 ปลื้มปิติเมื่อเราย้อนกลับมาอ่านภายหลัง

ขอให้บุญรักษานะลูกนะ

ครูไม่ใหญ่'

